TALENTELE XANADIENILOR

THEODORE STURGEON

Bril ajunse lîngă steaua roz, a cărei lumină, nu ştia nici el prea bine de ce, nu-i plăcu, şi găsi cea de-a patra planetă. Părea un fruct exotic, aşteptînd să fie cules. (Dar era oare copt? Nu cumva era otrăvitor?)

Îşi lăsă nava pe orbită şi, într-un modul, se pregăti să coboare. Jos, lîngă o cascadă, un tînăr băştinaş îi urmărea cu interes manevrele.

Cînd Bril simţi şocul care-l anunţa că modulul atinsese pămîntul, deschise trapa şi, fără a părăsi scara, zise:

— Pămîntul mi-a fost Mamă.

Era salutul ritual al umanităţii, în vechea limbă.

— Şi mie, Tată, îi dădu replica, cu un accent groaznic, sălbaticul.

Fără să se depărteze, vigilent, Bril coborî din modul.

— Respect deosebirea dintre aspiraţiile noastre, ca personalităţi, şi te salut, completă el salutul.

— Respect identitatea dintre nevoile noastre, ca oameni, şi te salut. Mă cheamă Wonyne, se prezentă tînărul, şi sînt fiul senatorului Tanyne şi al Ninei. Te afli în districtul Xanadu, pe Xanadu, a patra planetă din sistem..

— Sînt Bril, de pe Kit Carson, a doua planetă din sistemul solar, şi sînt membru al Autorităţii Unice, se prezentă, la rîndul său, noul venit. Apoi adăugă: Am venit cu gînduri paşnice.

Aşteptă să vadă dacă băştinaşul va descărca vreo armă în cinstea lui, aşa cum cerea protocolul. Dar Wonyne nu făcu nimic de acest fel. De altfel, nu părea să aibă arme asupra lui. Ar fi fost şi greu. Nu purta decît o tunică subţire, transparentă, încinsă cu o centură lată, din pietre negre, plate şi lustruite. Într-o astfel de „îmbrăcăminte" chiar şi un vîrf de săgeată ar fi fost greu de ascuns. Totuşi, Bril mai zăbovi o clipă, încercînd să descifreze pe chipul senin al băştinaşului dacă avea vreo bănuială cu privire la arsenalul disimulat în uniforma lui neagră şi lucioasă (arăta ca o focă), în cizmele impermeabile şi sclipitoare, în mănuşile din zale fine de metal.

Dar Wonyne nu făcu decît să spună:

— Atunci fii bine venit, şi îi zîmbi, adăugînd apoi: Haide, vino să-ţi refaci puţin forţele în casa lui Tanyne şi a mea.

— Şi spui că tatăl tău, Tanyne, este senator? Mai activează? M-ar putea ajuta să iau legătura cu guvernul vostru?

Tînărul rămase o clipă descumpănit, mişcîndu-şi buzele ca şi cum ar fi tradus ceea ce i se spusese într-o limbă moartă – în propria sa limbă. Apoi zise:

— Da. Da, desigur.

Bril lovi uşor mănuşa stîngă cu degetele de la mîna dreapta şi mobilul se desprinse de sol, întîi lateral, apoi drept în sus, spre cerul unde nava se afla pe o orbită staţionară. Wonyne nu dădu semne de uimire. Era ceva mai presus de înţelegerea lui, probabil, gîndi Bril.

Începu să urce pe urmele tînărului pe un drumeag şerpuitor, printr-un ţinut care i se păru feeric. Flori, peste tot flori, cele mai multe purpurii, dar şi albe sau rubinii, scînteind toate ca nişte giuvaeruri, din cauza stropilor de apă pulverizaţi de cascadă pînă departe. De o parte şi de alta a potecii creştea o iarbă deasă şi mătăsoasă, roşie dacă o priveai de departe şi roz palid dacă te apropiai de ea.

Bril privea în toate părţile, cu ochii lui negri mijiţi a atenţie, înregistrînd totul – vioiciunea cu care băiatul urca panta din faţa lor, respirînd cu uşurinţă; neîncetatele schimbări de culoare ale veşmîntului său, diafan ca o pînză de păianjen, ori de cîte ori vîntul îl făcea să fluture; copacii înalţi, dintre care unii ar fi putut ascunde un om înarmat; porţiunile stîncoase, colorate de oxizi, care apăreau ici-colo din mijlocul vegetaţiei; păsările şi ciripitul lor care, cine ştie, era poate altceva. Aşa că Bril înregistra totul, fiind dintre acei oameni care nu scapă din vedere decît ceea ce sare în ochi.

De aceea, traversaseră deja jumătate din grădina casei mai înainte ca Bril să-şi dea seama despre ce e vorba. Cît despre „casă", nici vorbă, Bril era departe de a fi pregătit pentru ea. Părea să nu aibă limite bine definite.

Cînd se ridica, semeaţă, cînd abia se vedea dintre flori; într-o parte, o încăpere se transforma pe nesimţite în terasă; în alta, pajiştea se transforma în covor, doar pentru că deasupra ei exista un „acoperiş”. Era împărţită mai curînd în „zone” decît în încăperi şi zonele erau separate între ele doar prin grilaje deschise şi aranjamente de culoare. Nimic după care să te poţi ascunde, nimic care să poată fi încuiat.

Pămîntul, cu toate ale lui, şi cerul întreg invadau casa şi ea însăşi nu era decît o imensă fereastră către lume.

Privind-o, Bril simţi că în atitudinea sa faţă de băştinaşi intervine o uşoară schimbare. De dispreţuit îi dispreţuia în continuare, dar acum se adăuga suspiciunea. Fiindcă o maximă fundamentală despre oameni, aşa cum îi cunoştea el, spunea: **„Fiecare are ceva de ascuns.”** Ceea ce vedea la aceşti xanadieni nu-l făcu, bineînţeles, să-şi modifice părerea, ci doar să devină mai încordat, întrebîndu-se cu febrilitate **cum ascund ei ceea ce au de ascuns** (pentru că de ascuns trebuiau neapărat să aibă ceva, nu?).

— Tan... Tan... strigă băiatul, am adus un prieten!

Dintre flori, îi întîmpină un bărbat şi o femeie. Bărbatul, un uriaş, era atît de asemănător cu tînărul Wonyne încît nu putea exista nici o îndoială în privinţa înrudirii lor. Amîndoi aveau ochii migdalaţi, gri deschis şi îndepărtaţi unul de celălalt, părul aproape portocaliu şi nasul puternic şi delicat în acelaşi timp. Gura, deşi cu buze subţiri, era largă şi prietenoasă. În ce priveşte femeia...

Lui Bril îi venea greu să creadă că o astfel de femeie exista. (La ei, pe Kit Carson, nu exista, asta era clar.) Încercă s-o ignore, aşa cum făceau bărbaţii din lumea lui atunci cînd aveau treburi serioase, bărbăteşti, de discutat. Dar nu se putea opri să nu arunce scurte ocheade. (Era îmbrăcată, ca şi fiul şi soţul ei, în acelaşi caleidoscop diafan care devenea, cînd i-o îngăduia vîntul, o tunică încinsă cu o centură neagră.)

— El e Bril, de pe Kit Carson, din sistemul solar, spuse volubil băiatul, adăugînd, dintr-o răsuflare, şi este membru al autorităţii unice, iar planeta lui e a doua din sistem. Salutul l-a ştiut şi l-a spus bine... şi eu la fel, rîse el. Acesta e Tanyne, tatăl meu, şi mama mea, Nina.

— Fii bine venit pe Xanadu, Bril din Kit Carson, îi ură ea. Iar Bril îşi plecă fruntea şi-şi feri privirea, stînjenit şi nevenindu-i să creadă că el, asprul războinic, era cel copleşit acum de sentimente necunoscute în lumea lui severă.

— Te rog să intri, îi pofti Tanyne, conducîndu-l printr-o intrare arcuită, făcută din plante agăţătoare.

„Camera” era încăpătoare şi „normală”, dacă făceai abstracţie de faptul

că era mai largă la un capăt, iar duşumeaua urca treptat spre unul din colţuri, unde se afla un fel de mal acoperit de muşchi. Ici şi colo erau răspîndiţi ceea ce, la o privire superficială, păreau să fie nişte „bolovani" gri-albi, cu striuri paralele. Dar, dacă puneai mîna pe ei, aveai senzaţia de „carne". Cu excepţia cîtorva nişe, slujind de rafturi şi mese, săpate în aceşti „bolovani" şi în mal, Bril nu putu identifica nici un alt „mobilier".

Prin cameră trecea, spumegînd şi susurînd, un pîrîu, acoperit cu un material transparent şi trainic, fiindcă Bril o văzu pe Nina păşind desculţă pe invizibilul acoperiş ce proteja rîuleţul pînă jos, la bazinul din celălalt capăt. Bazinul acesta, situat atît în interiorul, cît şi în exteriorul casei, îl zărise cînd se apropiaseră de locuinţa Tanynilor. (Dacă noţiuni ca „afară" şi „înăuntru" mai puteau fi valabile în lumea asta ciudată.) Lîngă bazin, un arbore impozant îşi întindea ramurile pînă departe, deasupra lor, şi era evident că aceste ramuri formau nervurile unei structuri unite, din acelaşi material care proteja pîrîul. Structura aceasta alcătuia acoperămîntul „încăperii".

Toate aceste lucruri neobişnuite aveau asupra lui Bril un efect în cel mai înalt grad deprimant şi el fu din nou surprins să constate că îl apucase un dor nebun de casă, de oraşele înalte de oţel ale planetei sale natale.

Nina le zîmbi şi-i lăsă singuri. Urmînd exemplul lui Tanyne, Bril se aşeză pe pămînt acolo unde începea „malul". În sinea sa, era revoltat de această lipsă de soliditate, rigoare şi limite precise, de această concepţie asupra locuinţei care lăsa atîta loc fanteziei. Dar fusese prea bine antrenat să-şi păstreze pentru sine emoţiile, ca să se dea de gol faţă de aceşti barbari,

— Nina vine şi ea imediat, spuse în treacăt Tanyne.

Bril îşi stăpîni o tresărire, încetînd să mai urmărească, prin „peretele" transparent din faţa lui, mişcările iuţi şi graţioase ale femeii care traversa „curtea".

— Nu sînt familiarizat cu obiceiurile voastre şi mă întrebam ce vrea să facă, se scuză el.

— Îţi pregăteşte ceva de mîncare, îl lămuri Tanyne.

— Cum? Îmi face ea însăşi ceva de mîncare? Mie?

Tanyne schimbă o privire cu fiul său.

— Ce ţi se pare neobişnuit în asta?

— Am înţeles că doamna este soţia unui **Senator,** zise Bril.

I să părea o explicaţie suficientă. Nu şi pentru ceilalţi. Privindu-le chipurile, simţi nevoia să adauge:

— Poate că eu înţeleg altceva prin **Senator.**

— Poate. Ne-ai putea spune ce este un senator pe planeta Kit Carson?

— Este un membru al Senatului, slujitor al Autorităţii Unice şi răsplătit pentru serviciile sale prin demnitatea de conducător al unei Naţiuni libere.

— Şi soţia sa?

— Soţia se bucură de privilegiile lui. Poate că ar servi pe un membru al Autorităţii Unice, în semn de mare cinstire, dar puţin probabil să servească la masă pe oricine altcineva. În nici un caz, pe un străin neidentificat.

— Interesant, se pronunţă gînditor Tanyne, în timp ce tînărul îşi manifesta acum uluirea pe care nu o arătase nici la vederea decolării modulului lui Bril, nici a lui Bril însuşi.

— Spune-mi, continuă Tanyne, atunci înseamnă că nu te-ai identificat?

— Ba da, a făcut-o, lîngă cascadă, interveni Wonyne.

— Nu ţi-am arătat nici o dovadă, răspunse Bril înţepat.

Observă un nou schimb de priviri mirate între tată şi fiu.

— Adică scrisori de acreditare, împuterniciri, încercă Bril să-i lămurească, bătîndu-se cu mîna peste tolba piaţă prinsă la centura energetică.

Wonyne întrebă (cu naivitate?):

— Scrisorile tale de acreditare afirmă **că nu eşti** Bril de pe Kit Carson, din sistemul solar?

Oaspetele se încruntă şi Tanyne îşi dojeni fiul cu blîndeţe:

— Wonyne, ai grijă...

Apoi se adresă lui Bril:

— Există multe deosebiri între noi, ca întotdeauna între lumi diferite. Dar sînt sigur că cel puţin într-o privinţă ne asemănăm. Acolo unde înţelepciunea vîrstnicilor ajunge după multe ocolişuri, tinerii ajung uneori de-a dreptul.

Carsonianul tăcu şi rumegă o vreme ce i se spusese. Probabil că a fost un fel de scuză, decise el şi încuviinţă scurt din cap. Aici, tinereţii par să i se ierte multe, gîndi. Pe Carson, un băiat ca Wonyne ar fi soldat, gata să facă o treabă de soldat. Şi nimeni nu l-ar scuza dacă ar face gafe. PENTRU CĂ NU AR FACE. Nici măcar una! Spuse:

— Scrisorile de acreditare sînt pentru reprezentanţii voştri oficiali, cînd îi voi întîlni. Fiindcă veni vorba, cînd aş putea să-i văd?

Tanyne ridică din umeri.

— Oricînd doreşti.

— Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

— Perfect.

— E departe?

Tanyne păru nedumerit.

— Ce să fie departe?

— Capitala voastră. Sau, mă rog, sediul Guvernului vostru. Locul unde se întruneşte Senatul.

— Oh, înţeleg. Păi, nu se prea întruneşte. Cel puţin, nu în sensul în care înţelegi dumneata. Totuşi, s-ar putea zice că este întotdeauna în sesiune. Noi...

Strînse din buze şi scoase un sunet armonios, bisilabic, apoi rîse.

— Iartă-mă, zise el cu căldură. Vechii limbi îi lipsesc unele noţiuni. Care este cuvîntul pentru... hîm... „prezenţa-tuturor-în-prezenţa-unuia"?

— Cred, articulă cu grijă Bril, că ar fi mai bine să ne întoarcem la subiectul nostru. Vrei să spui că Senatul vostru nu se întîlneşte într-un anumit loc, la o dată anumită?

Tan ezită, apoi schiţă o încuviinţare, stînjenit că nu putea exprima toate nuanţele gîndului său.

— Da, e adevărat, în măsura în care...

— Şi nu există nici o posibilitate ca eu să mă adresez în persoană Senatului vostru? îl întrerupse Bril.

— N-am spus asta, zise Tanyne. Încercă să-şi exprime din nou gîndul, apoi, în vreme ce Bril îşi mijea tot mai mult ochii, renunţă brusc şi izbucni în rîs.

— Să spui basme în vechea limbă e una, şi să vorbeşti cu un prieten în ea, alta, explica el, amărît. Tare aş vrea să înveţi limba noastră. Ce zici, ai vrea? E foarte uşor de învăţat şi se bazează pe ceea ce cunoşti deja. Pe Kit Carson vorbiţi desigur şi altă limbă decît cea veche, nu?

— Eu onorez Vechea Limbă, răspunse băţos carsonianul, ocolind întrebarea. Apoi, articulînd foarte rar, ca şi cum s-ar fi adresat unor întîrziaţi mental, spuse:

— A ş d o r i s ă ş t i u c î n d a ş p u t e a f i d u s l a c e i î m p u t e r n i c i ţ i a i c i c u a u t o r i t a t e, p e n t r u a d i s c u t a a n u m i t e p r o b l e m e p l a n e t a r e ş i i n t e r p l a n e t a r e.

— Discută-le cu mine.

— Eşti un Senator, replică Bril, cu un ton care însemna destul de clar: „Nu eşti **decît un senator".**

— Adevărat.

Înarmîndu-se cu răbdare, Bril întrebă:

— Şi ce înseamnă aici să fii Senator?

— Înseamnă că eşti un punct de legătură între oamenii districtului tău şi oamenii de pretutindeni. Cineva care cunoaşte problemele specifice ale unei mici zone a planetei şi le poate conecta la politica planetară.

— Cui îi este subordonat Senatul?

— Oamenilor, răspunse Tanyne, ca şi cum i s-ar fi cerut să repete ceva.

— Da, da, bineînţeles, oamenilor, se impacientă Bril. Şi atunci, cine slujeşte Senatul?

— Senatorii.

Carsonianul închise ochii, stăpînindu-se cu greu să nu dea drumul vorbei usturătoare care-i stătea pe buze.

— Cine, reuşi el să se intereseze calm, alcătuieşte Guvernul?

Băiatul îi privise pasionat, cînd pe unul, cînd pe celălalt, ca un suporter la un meci rapid de tenis. Acum nu se mai putu stăpîni şi întrebă:

— Ce-i aia un „guvern”?

Întreruperea pe care o provocă în acel moment sosirea Ninei fu cum nu se poate mai bine venită pentru Bril. O vreme, ea oficiase nişte lucruri misterioase pe terasă. Acum purta o tavă enormă, mai precis, o „conducea”, aşa cum Bril putu să vadă cînd femeia ajunse lîngă ei. Trei degete sub tavă ajungeau ca s-o susţină, deşi părea să aibă o greutate considerabilă.

— Nădăjduiesc că vei găsi ceva care să-ţi placă, zise ea cu voioşie, în timp ce aşeza platoul pe o ridicătură, lîngă Bril. Încercînd să reziste cu demnitate ademenitoarelor ispite – şi nu era vorba numai de mîncărurile care abureau apetisante, dar şi de parfumul proaspăt al femeii, care ajunsese atît de aproape de el cînd aşezase tava –, carsonianul reuşi să îngaime ca un stîngaci: „Toate acestea sînt bine venite”.

Nina se apropie de Tanyne şi se lăsă jos, cu spatele sprijinit de picioarele lui. El o mîngîie cu blîndeţe pe păr şi ea îi zîmbi.

Bril era în mare încurcătură. Se uita cînd la platoul cu mîncăruri îmbietoare, şi care ar fi putut scoate din apatie pe cel mai snob dintre gurmanzi, proaspăt îndestulat, cînd la cele trei feţe zîmbitoare, în aşteptare, din faţa lui.

— Da, acestea sînt bine venite, repetă el, neştiind ce să mai facă.

Iar ei aşteptau mereu, răbdători, observîndu-l.

Luă una din prăjiturile albe şi se ridică, privind în jurul său, încercînd să dibuie un loc unde s-ar fi putut retrage să mănînce. Dar unde să te retragi într-o astfel de locuinţă?

Aburii mîncărurilor îi gîdilau nările şi simţea că-l ia cu leşin. Era mort de foame şi-i lăsa gura apă, dar...

Suspină şi se lăsă să cadă la loc, punînd prăjitura de unde o luase. Încercă, fără să reuşească, să schiţeze un zîmbet.

Nina îl întrebă îngrijorată:

— Nimic din ce ţi-am adus nu-ţi place?

— Bine, dar nu pot să mănînc AICI!! izbucni Bril.

Apoi, intuind ceva nou în atitudinea lor, adăugă:

— Mulţumesc. Le privi feţele concentrate. Îi spuse Ninei:

— Arată grozav şi par foarte bine pregătite.

— Atunci te rog să serveşti, îl îmbie Nina, recăpătîndu-şi zîmbetul.

Lui Bril i se întîmplă acum un lucru pe care nici casa lor fără limite precise, nici veşmintele şi felul îngrozitor de uşuratic în care priveau lucrurile, nici faptul că-l lăsau pe junior să vorbească oricînd şi oricum, nici măcar faptul, ruşinos, că aveau un dialect al lor, propriu, nu reuşise să-l facă. Simţi că roşeşte, deşi fără să-şi piardă chiar cu totul implacabila demnitate. Apoi, această manifestare infantilă se transformă într-un val întunecat de mînie oarbă. Va fi bucuros, gîndi el cu furie, să aibă inima acestei civilizaţii în mînă, s-o poată strivi cînd va avea chef; toate fleacurile astea ipocrite nu i-ar mai sta în cale şi i-ar învăţa el **cine** poate fi umilit.

După ce valul mîniei se risipi, carsonianul se simţi cuprins de îndoieli. Chipurile acestor oameni erau lipsite cu totul de viclenie. Unde era viclenia pe faţa atît de sinceră şi inocentă a lui Wonyne? Iar Tanyne părea mai curînd îngrijorat pentru el şi faţa lui viguroasă arăta cu prisosinţă acest lucru. Cît despre chipul Ninei... o, chipul acela al Ninei...

Dacă încercaseră să-l pună în încurcătură nu trebuia să-i lase să-l simtă stînjenit, să-i bănuiască vulnerabilitatea. Cu un imens efort de voinţă reuşi să-şi controleze glasul. Nu pînă acolo încît să nu sune aspru, totuşi...

— Cred, articula el desluşit, că noi, cei de pe Kit Carson, preţuim intimitatea ceva mai mult decît voi.

Cei trei schimbară o privire uluită, apoi faţa lui Tanyne se lumină în semn că înţelesese.

— Nu mîncaţi împreună! exclamă el.

— Nu, răspunse Bril.

— Oh, zise şi Nina, îmi pare **aşa de rău!**

Carsonianul găsi că e mai cuminte să nu afle de ce îi părea ei aşa de rău. Spuse:

— N-are importanţă. Obiceiurile diferă. Voi mînca cînd voi fi singur.

— Acum, că am înţeles, spuse Tanyne, poţi mînca liniştit. Mănîncă.

„Dar ei sînt aici!", gîndi Bril, exasperat.

— Oh, cît aş vrea să vorbeşti limba noastră, rosti Nina, ca şi cum i-ar fi auzit gîndul. Ar fi aşa de uşor de explicat!

— Te rog, Bril, încearcă să ne înţelegi. Noi preţuim intimitatea mai presus de orice şi greşeşti crezînd altfel...

— Probabil că nu înţelegem acelaşi lucru cînd vorbim despre asta.

— Nu înseamnă „să fii singur cu tine însuţi”? Adică să faci anumite lucruri, să lucrezi, să gîndeşti, sau pur şi simplu **să fii,** fără nici un amestec străin?

— Şi atunci? interveni intempestiv Wonyne, bucuros şi gesticulînd ca şi cum ar fi spus „quad erat demonstrandum”. De ce nu mănînci? Nu ne uităm!

Intervenţia lui nu însenină atmosfera.

— Wonyne are dreptate, explică rîzînd indulgent tatăl, dar, ca de obicei, e prea direct. Vrea să spună, Bril, că, dacă tu doreşti intimitate, **noi nu te putem vedea.**

Scos din sărite, Bril înşfăcă o cupă (părea să fie apă), scoase o caşetă din centură, o azvîrli în gură, bău. Cupa goală o trînti din nou pe platou şi ţipă:

— Poftim! Mai mult n-o să vedeţi niciodată!

Cu o expresie pe care Bril n-o putu defini pe moment, Nina îi făcu o reverenţă, îşi luă tava şi, abia atingînd-o, traversă curtea. Tava plutea în faţa ei cuminte, ca un căţel.

— Bine, vin.

Vorbise Wonyne care se ridică şi porni pe urmele maică-si, ca şi cum cineva i-ar fi dat un ordin şi el s-ar fi supus. Totuşi, nimeni nu-i dăduse vreun ordin. Nu cu voce tare, oricum.

Ce expresie avusese faţa ei? se întreba cu febrilitate Bril. Ca şi cum ar fi încercat să-şi stăpînească... ce? Mînia? Bril spera să fi fost mînie, sau orgoliu jignit, sau ceva asemănător. Fiindcă rîs, **rîs** n-ar fi vrut cu nici un chip să fi fost, nădăjdui el cu disperare.

— Bril?

Era aşa de absorbit încît, pentru a doua oară, vocea lui Tanyne îl făcu să tresară.

— Dacă-mi spui cum ai vrea să fie locul unde să mănînci, voi avea grijă

să aranjez totul.

— N-o să poţi, îi răspunse Bril, fără să mai ţină seama de politeţe. Privi semnificativ în jurul său. Voi nu construiţi ziduri prin care să nu se poată vedea, uşi care să poată fi închise.

— Mda, n-o prea facem, ai dreptate.

Uriaşul păru să nu observe tonul injurios, luînd în considerare doar sensul cuvintelor.

„Pun pariu că n-o faceţi”, gîndi Bril, pornit, **„nici măcar cînd vă...”** şi o groaznică bănuială începu să-şi facă loc în mintea lui.

— Noi, cei de pe Kit Carson, zise el tare, credem să sensul istoriei, al întregii dezvoltări umane tinde să se depărteze de animalic, spre ceva superior. Bineînţeles, sîntem legaţi şi noi de starea animalică, dar facem tot ce putem ca să eliminăm orice act bestial din viaţa publică... Sever îndreptă o mănuşă acuzatoare spre marea casă deschisă. După cît se pare, voi n-aţi ajuns încă la o astfel de concepţie. Am văzut cum mîncaţi. Fără îndoială că şi celelalte funcţii biologice le săvîrşiţi tot la vedere.

— Oh, da, răspunse Tanyne. Dar cu asta – arătă el cu degetul – nu e deloc acelaşi lucru.

— Cu ce?

Tanyne îi indică, din nou, unul dintre obiectele cu aparenţă de bolovan. Smulse o mînă de muşchi şi-l aruncă pe suprafaţa netedă a unuia dintre bolovani. Apoi se ridică şi atinse una dintre striaţiile albe. Muşchiul dispăru, ca o piatră în nisipuri mişcătoare, doar că mult mai repede.

— Nu acceptă materie organică de o anumită complexitate, explică el, dar absoarbe aproape instantaneu moleculele oricărei alte materii, nu numai prin contact direct, dar chiar de la o anumită distanţă.

— Şi aici... ăăă... voi...

Tan încuviinţă senin. Chiar aşa se petreceau lucrurile.

— Bine, dar... vă poate vedea oricine!

Tan dădu din umeri, zîmbind.

— Cum ar putea? Tocmai asta vroiam să spun adineauri, afirmînd că nu e deloc acelaşi lucru. Din actul hrănirii facem un eveniment social. Restul...

Aruncă altă mînă de muşchi şi o privi evaporîndu-se. Brusc, izbucni în rîs şi spuse iarăşi:

— Tare aş vrea să ne înveţi limba. Ar fi aşa de uşor de explicat...

Dar Bril era preocupat de altceva.

— Preţuiesc ospitalitatea voastră, spuse, într-un tîrziu, dar aş dori să-mi îndeplinesc misiunea. (Aruncă o privire plină de repulsie bolovanului şi

adăugă.) Şi asta, cît mai curînd posibil.

— Cum doreşti. Spui că ai un mesaj pentru Xanadu. Dă-i drumul, comunică-l.

— Guvernului vostru.

— Guvernului nostru. Bril, ţi-am mai explicat, cînd eşti pregătit, dă-i drumul.

— Nu pot să cred că dumneata reprezinţi această planetă!

— Nici nu pretind aşa ceva, replică Tan, cu amabilitate. N-o „reprezint". Dar, prin intermediul meu, te poţi adresa celorlalţi patruzeci şi unu de senatori.

— Altă posibilitate nu există?

Tanyne surîse.

— Patruzeci şi unu de alte posibilităţi. Vorbeşte cu oricare dintre ceilalţi senatori. E acelaşi lucru.

— Nu există nici un organ guvernamental superior?

Tanyne scoase dintr-o nişă o cupă de cristal a cărei margine era îmbrăcată într-o bandă îngustă de metal. Îşi trecu uşor degetul pe buza cupei, făcînd-o să scoată un sunet muzical, armonios.

— Să cauţi vîrful ierarhiei guvernamentale pe Xanadu e ca şi cum ai încerca să găseşti aici punctul cel mai înalt.

— Ce sistem... mormăi Bril.

Tanyne îşi trecu iarăşi degetul pe buza cupei, apoi o puse la loc. Dacă acesta era sau nu un răspuns, carsonianul n-ar fi putut garanta.

— Nu-i de mirare că băiatul habar n-are ce e un guvern, comentă el ironic.

— Noi nu folosim termenul. N-avem nevoie. Lucrurile pe care un xanadian nu le poate rezolva prin forţe proprii sînt puţine, Bril. Aş vrea să-ţi pot dovedi **cît** de puţine. Dacă vei rămîne o vreme cu noi, îţi voi arăta.

Surprinse privirea temătoare şi dezgustată pe care Bril o aruncă din nou bolovanului şi începu să rîdă cu poftă, privindu-l în ochi. Faptul că rîdea cu bunătate domoli pornirea iniţială de indignare a lui Bril. Un început de îndoială se insinua în mintea lui. „Nu cumva mă învîrte cum vrea el?" Dar înlătură curînd îndoiala. N-are vreme de îndoieli acum.

— E chiar aşa de urgentă misiunea dumitale, Bril? Nu poate să aştepte pînă cînd ne vei cunoaşte mai bine? Ţi-am spus, noi nu avem un „guvern" centralizat. Ba chiar nici un fel de guvern, în înţelesul pe care-l dai termenului. Noi, senatorii, nu avem decît atribuţii consultative. Să vorbeşti cu un senator înseamnă să vorbeşti cu toţi şi asta o poţi face acum, sau peste un an, oricînd vei dori. Acesta e adevărul. Poţi să mă crezi pe cuvînt sau să

petreci luni, ani chiar, verificînd ceea ce ţi-am spus. Vei ajunge la aceeaşi concluzie.

— Ce garanţie am că vei transmite mesajul meu fără să-l răstălmăceşti? se arătă Bril reticent.

— Nu e vorba de „transmis”. Auzim cu toţii simultan.

— Un fel de radio?

Tan ezită o clipă, apoi încuviinţă:

— Un fel de radio.

— N-am de gînd să învăţ limba voastră, spuse Bril cu brutalitate. Nu pot trăi ca voi. Dacă acceptaţi aceste condiţii, voi rămîne o vreme.

— Nu numai că acceptăm, dar chiar **insistăm** să rămîi! zise Tan, îndreptîndu-se vioi spre nişă şi scoţînd de acolo o foaie mare dintr-un material opac, de un alb strălucitor.

— Desenează. Cu degetul, îi arătă lui Bril.

— Să desenez? Ce să desenez?

— O locuinţă pentru tine. Un loc în care să mănînci, să dormi, şi aşa mai departe, cum îţi place.

— Am nevoie de puţine lucruri. Noi, cei de pe Kit Carson, nu sîntem pretenţioşi.

Ţinînd degetul ca pe o armă, trase cîteva linii de încercare într-un colţ, apoi schiţă repede un paralelipiped (acceptabil).

— Luînd înălţimea mea ca unitate de măsură, aş vrea ca acesta să fie lung de o unitate şi jumătate, înalt de o unitate şi un sfert. Fante la nivelul ochilor, cîte una la fiecare capăt, cîte două pe fiecare perete lateral, toate cu plase împotriva insectelor...

— Pe aici nu sînt insecte supărătoare, îl informă Tanyne.

— ...protejate, totuşi, cu plase cît mai rezistente. Aici, un cuier. Dincoace, un pat. Lungimea – o unitate şi o optime. Lăţimea – o treime de

unitate. Să fie drept, tare, cu rulouri de o palmă în loc de perne. Spaţiul de sub pat, amenajat ca o ladă, închis pe toate laturile. Să se poată încuia, cu o cheie sau cifru, pe care eu singur să le posed. Aici, o etajeră, lungă de o treime de unitate şi lată de o pătrime, la o înălţime de jumătate de unitate de podea. Apoi... un lucru dintr-acelea, dacă e demn de încredere, adăugă el, stînjenit, indicînd „instalaţia sanitară" în formă de bolovan. Întreaga structură să fie separată, situată pe o înălţime, fără nimic împrejur. Vizibilitate în toate direcţiile. Solidă, pe cît posibil, cu o sursă de lumină pe care s-o pot stinge şi o uşă pe care numai eu s-o pot descuia.

— Foarte bine, aprobă Tanyne cu blîndeţe. Temperatura?

— Temperatura ambiantă.

— Altceva? Muzică? Tablouri? Avem nişte sculpturi dinamice foarte frumoase...

Bril pufni dispreţuitor, fără să catadicsească să răspundă altfel.

— Apă curentă, dacă se poate. Asta e o locuinţă, nu un cuib de plăceri.

— Sper să te simţi confortabil în acest... în ea, îi ură Tan, cu o urmă imperceptibilă de ironie.

— E genul de locuinţă cu care sînt obişnuit, îi răspunse trufaş Bril.

— Atunci, vino.

— Poftim?!?

Uriaşul ieşi, făcîndu-i semn cu mîna să-l urmeze. Clipind în lumina trandafirie a amurgului, Bril distinse o mulţime de oameni, agitîndu-se ca nişte furnici în mijlocul unei pajişti cu iarbă roşie, pe care o remarcase venind dinspre cascadă. Mulţimea oferea un spectacol feeric, hainele uşoare, viu colorate, strălucind şi sclipind în mii de nuanţe. În mijlocul agitaţiei trona un obiect în formă de sicriu.

Bril se frecă la ochi. Nu-i venea să creadă; şi totuşi, cînd se apropiară, trebui să admită, era structura pe care tocmai o desenase. Înaintă spre ea încet, neîncrezător. Uluit, privea năuc oamenii – mulţi dintre ei nevîrstnici – care forfoteau pe lîngă mica structură paralelipipedică. Unii etanşau îmbinarea dintre acoperiş şi pereţi cu un dispozitiv zgomotos. Alţii instalau plase în dreptul fantelor. O fetiţă de cîţiva ani veni la el fără nici o frică şi îi ceru, zîzîind în vechea limbă, să-şi imprime mîna într-un material moale pe care-l adusese cu ea.

— Pentru încuietorile tale, îi explică Tanyne, urmărind cu o privire tandră copila care se grăbea să înmîneze materialul în care-şi imprimase Bril mîna unui bărbat care o aştepta în pragul uşii.

Acesta intră şi ei îl putură vedea îngenunchind lîngă pat. Un tînăr trecu pe lîngă ei, purtînd o bucată de material identică pereţilor şi acoperişului,

material tare, foarte rezistent, de culoare cafeniu-roşiatică şi cu o textură aspră. Se apropiară de uşă tocmai cînd băiatul potrivea cu grijă bucata respectivă între pat şi uşă. După ce o aşeză la locui ei, tînărul o lovi uşor cu podul palmei şi masa cerută de Bril era gata. Apăru şi Nina, cu platoul ei de mîncare, pe care-l conduse pînă la noua masă unde-l depuse şi, după ce-i făcu un semn amical cu mîna lui Bril, dispăru din nou.

— Vin şi eu imediat, strigă în urma ei Tanyne, adăugind şi trei silabe cîntate, ce semănau a dezmierdare. Apoi se întoarse zîmbitor către Bril.

— Ei, Bril, ce părere ai?

Tot ce reuşi carsonianul să îngaime fu:

— Cine a dat ordinele?

— Tu le-ai dat.

Ce-ar mai fi putut Bril replica la asta? Vedea, prin uşa deschisă cum se risipea mulţimea de xanadieni, rîzînd şi sporovăind în limba lor melodioasă. Un tînăr se aplecă şi rupse cîteva flori pe care le oferi unei fete.

Dintr-un motiv obscur, scena îl indispuse pe Bril. Brusc, pentru a nu se lăsa copleşit de melancolie, îşi găsi o ocupaţie. Se apucă să ciocănească pereţii, se uită prin fante, îl privi pe Tanyne, care se aplecase lîngă pat şi încercă încuietoarea, încordîndu-şi muşchii puternici. Părea să fie foarte rezistentă.

— Pune mîna aici, îl îndemnă xanadianul.

Bril îşi aşeză mîna înmănuşată în locul indicat.

Instantaneu, panourile lăzii culisară. Lada avea lumină proprie. Putu să vadă culoarea cafenie a peretelui din fund şi împletitura solidă de chingi care formau suportul patului. Cînd atinse din nou placa, uşile cufărului se închiseră, glisînd silenţioase. Etanşarea era aşa de perfectă încît cu greu puteai distinge unde se îmbinau.

— Uşa-i la fel de solidă, îl asigură Tanyne. Unicul care o poate deschide

eşti tu. Aici e apa. N-ai precizat unde să plasăm robinetul. Dacă te incomodează...

Bril îşi apropie mîna de robinet. Apa începu imediat să curgă într-o chiuvetă camuflată discret dedesubt.

— Nu, e bine. Oamenii tăi lucrează ca nişte adevăraţi specialişti.

— Asta şi sînt, replică mîndru Tanyne.

— Înseamnă că au mai construit astfel de structuri?

— Niciodată.

Carsonianul îl scrută atent. Barbarul ăsta ingenios – trebuia s-o recunoască – îşi bătea oare joc de el? Nu, probabil era vorba iarăşi de vreo confuzie semantică, termenul îşi va fi alterat înţelesul în toţi aceşti ani de cînd strămoşii lor porniseră pe drumuri diferite. Încă o problemă neclară, de studiat mai tîrziu.

— Tanyne, ce populaţie are Xanadu?

— Districtul acesta are trei sute. Planeta, douăsprezece, aproape treisprezece mii.

— Noi sîntem un miliard şi jumătate, îl informă, în treacăt, Bril. Şi care-i cel mai mare oraş al vostru? continuă, el cu întrebările.

— „Oraş”? murmură Tanyne, ca şi cum ar fi trebuit să caute în memorie înţelesul cuvîntului. A, oraş! N-avem oraşe. Există patruzeci şi două de districte, unele mai mari, altele mai mici.

— Întreaga populaţie a planetei voastre ar încăpea într-o singură clădire a unui oraş de pe Kit Carson. De cîte generaţii zici că sînteţi aici?

— Treizeci şi două, treizeci şi cinci, cam aşa ceva.

— Noi ne-am stabilit pe Kit Carson acum aproape şase secole pămînteşti. Se pare deci că aveţi o cultură mai veche decît a noastră. Te-ar interesa cum de am realizat aşa de mult, în atît de puţin timp, în comparaţie cu voi?

— Aş fi de-a dreptul fascinat, răspunse Tanyne, cu o scurtă sclipire ironică în ochi.

— De altfel, aveţi cîteva mici meşteşuguri ingenioase şi o capacitate de colaborare cu totul remarcabilă, zise Bril, gînditor, încercînd să mai îndulcească pilula. Aţi putea face ceva formidabil pe planeta asta, dacă aţi vrea şi, bineînţeles, dacă v-ar îndruma cineva.

— Crezi că am putea, într-adevăr?

Tanyne părea foarte încîntat.

— Trebuie să reflectez, spuse posomorît Bril. Sînteţi altfel decît am presupus eu. Poate că n-ar fi rău să rămîn ceva mai mult decît am plănuit. În vreme ce aş afla unele lucruri despre poporul tău, aş putea să te învăţ

cîte ceva despre al meu.

— Oh, aş fi bucuros, aş fi bucuros, zise Tanyne. Pînă una-alta, mai ai nevoie de ceva?

— De nimic. Poţi să mă laşi.

Tanyne răspunse în felul său bădărăniei arogante a lui Bril. Zîmbi sincer, salută cu mîna şi plecă.

Carsonianul îl auzi strigîndu-şi soţia, cu vocea lui de bariton şi ascultă răspunsul ei bucuros. Atinse dispozitivul de închidere a uşii, care culisă fără zgomot.

„CE M-O FI APUCAT SĂ MĂ LAUD ÎN FELUL ĂSTA?", se miră el. Adevărul era că xanadienii îl uluiau. Acesta ar putea fi un răspuns. Fiindcă, ce fel de oameni sînt ăştia, specialişti în lucruri pe care nu le-au mai făcut niciodată?

Îşi scoase mănuşile, cizmele, uniforma grea, lucioasă şi ţeapănă. Un adevărat arsenal, totul legat prin cabluri – sursa de energie în cizme, computerul şi tastele de control în pantaloni şi centură, senzorii în tunică, proiectoarele şi comanda cîmpurilor de protecţie în mănuşi. Atîrnă totul în cuier şi puse în funcţiune cîmpul de alarmă. Asta însemna că nimic mai mare decît un şoarece nu se putea apropia nesemnalizat la mai puţin de 30 de metri. Şi încă nu terminase cu precauţiile. Îşi programă computerul astfel încît să acopere structura cu un dom de radiaţii care să elimine orice rază spion sau arme radioactive.

În sfîrşit, putea să lucreze liniştit. Într-o jumătate de oră de muncă grea, reuşi să găsească combinaţia de căldură şi presiune în stare să distrugă materialul cafeniu-roşcat din care erau alcătuiţi pereţii structurii. Se lăsă consternat pe marginea patului. Ai fi putut construi nave cosmice cu un astfel de material!

Ce trebuia să creadă? Că ei aveau în stoc materiale exact de dimensiunile cerute de el? Sau că aveau instalaţii capabile să producă şi să prelucreze astfel de elemente, şi chiar multe altele? Bine, dar xanadienii nu aveau nici o uzină demnă de acest nume! Iar dacă aveau depozite, însemna că se aflau acolo unde roboţii-spioni de provenienţă carsoniană nu reuşiseră să le detecteze, în zborurile lor orbitale în jurul planetei, din ultimii cincizeci de ani. Se lăsă pe spate, meditativ.

Manualul era limpede: ca să cucereşti o planetă, localizezi în primul rînd guvernul central. Dacă e vorba de o societate totalitară, strict ierarhizată, cu atît mai bine. Vîrful ierarhiei e mai uşor de ucis sau de controlat. O dată ce ai realizat acest obiectiv, poţi utiliza organizaţia în folosul tău. Dacă nu există nici un fel de organizare politică, îi recrutezi ca forţă de

muncă pe autohtoni, sau, mai simplu, îi extermini. Dacă există instalaţii industriale, le faci să funcţioneze cu supraveghetorii tăi şi, cînd ţi-ai format propriile cadre, poţi să-i lichidezi pe lucrătorii băştinaşi. Dacă au meşteşuguri interesante, le înveţi sau îi ţii sub control pe meseriaşi. Totul e scris în carte: instrucţiuni detaliate pentru orice situaţie posibilă. Pentru **aproape** orice situaţie posibilă. Fiindcă, ce te faci în cazul în care există o tehnologie avansată şi nici o uzină? Cînd e realizată o unitate culturală pe scară planetară, aparent fără nici un fel de comunicaţii clasice? Ei bine, în cazul cînd roboţii raportează aşa ceva, trimiţi un anchetator, care n-are altceva de făcut decît să lămurească toate misterele şi să delimiteze ceea ce merită păstrat de ceea ce trebuie eliminat, atunci cînd va sosi forţa expediţionară.

Există întotdeauna o soluţie, încercă să se convingă Bril, privind tavanul, cu mîinile sub cap. Subiect – una-planetă-normală-de-tip-terestru, bogată în resurse naturale, populată ici-colo de inocenţi. Să extermini e uşor, poţi s-o faci oricînd. Dar mai înainte trebuie să afli cum naiba comunică între ei, cooperează şi devin specialişti în meşteşuguri pe care nu le-au mai practicat niciodată înainte. Sau cum reuşesc să producă materiale superioare din mai nimic, într-o clipită.

O viziune îmbătătoare a planetei Kit Carson, înzestrată cu talentele acestor oameni, îl copleşi dintr-o dată; un miliard şi jumătate de specialişti universali, dotaţi cu o metodă de comunicare instantanee, nebănuită pînă acum, capabili să construiască oraşe, să se războiască, cu o abilitate fără margini, să înţeleagă şi să execute un ordin într-o fracţiune de secundă, aşa cum se întîmplase la construirea acestei mici locuinţe. Nu, oamenii aceştia nu trebuie exterminaţi, ci **folosiţi.** Kit Carson trebuia să le dibuiască şmecheriile. Dar dacă trucurile lor erau inerente planetei Xanadu şi de neaplicat pe Kit Carson? Ce era de făcut în cazul acesta?

Păi, xanadienii ar fi nişte instructori excelenţi. Instruieşti pe unul dintre ei şi i-ai instruit pe toţi. Răspîndiţi în oraşele de pe Kit Carson, în armată etc., fiecare xanadian supunîndu-se instantaneu, putînd fi antrenat simultan cu ceilalţi, ar putea preda unui grup de tineri selecţionaţi producţie, logistică, strategie, tactică. Bril întrevăzu toate astea într-o străfulgerare. Iar Xanadu ar putea rămîne neschimbată, cu excepţia acestui „export” de instructori. „VISE, ASTEA NU SÎNT ALTCEVA DECÎT VISE, se autocenzură el, sever. AŞTEAPTĂ PÎNĂ AFLI MAI MULTE. DE EXEMPLU, CUM FAC ELEMENTELE ACELEA DE CONSTRUCŢIE EXTRADURE ŞI TĂVI ANTIGRAVITAŢIONALE DE CEAI.”

Gîndul la acestea îi aminti că e hămesit. Se apropie de platou. Mîncarea scotea aburi, apetisantă. Luă o îmbucătură, gustă. Apoi muşcă. Pe urma

începu să înfulece grăbit, ca un lup.

Şi Nina, oh, Nina asta...

Nu, nu-i putem extermina, gîndi el, îmblînzit de mîncare, nu atîta vreme cît rasa lor produce astfel de femei. Nu exista, pe tot Kit Carson, nici măcar o singură femeie în stare să gătească aşa de bine. Se întinse din nou pe patul tare şi visă, visă cu ochii deschişi, pînă cînd adormi.

Xanadienii erau deconcertant de sinceri cu el. Nu-i ascundeau nimic şi, aparent, nu se întrebau niciodată de ce voia să ştie cutare lucru. Pentru Bril era o experienţă inedită felul în care răspundeau xanadienii. Nu păreau să aibă acea mîndrie specială, acea atitudine deosebită („Nu-i grozav ce sînt în stare să fac?") a oricărui virtuos în olărit, prelucrarea metalelor, electronică etc. Ei îi dădeau informaţiile cerute, extrem de precis, impersonal, ca şi cum oricine ar fi putut să facă la fel. Şi, pe Xanadu, oricine putea, într-adevăr.

La început, carsonianului i se păruse că xanadienii trăiesc cu totul haotic. Oamenii aceştia fără griji, cu veşmintele lor indecente, veneau şi plecau, amestecînd joaca şi munca, hoinărind fără nici un scop aparent. Dar hoinăreala îi ducea într-o grădină de flori, exact acolo unde erau buruieni şi, în joacă, le smulgeau. Un grup de fete părea să joace cărţi, dar o făceau chiar acolo unde, un moment mai tîrziu, va fi nevoie de ele pentru a alege nişte seminţe. Tanyne încercă să-i explice:

— Să presupunem că avem nevoie de ceva, să zicem... da, stronţiu. Nevoia în sine creează un fel de vacuum... Oamenii care n-au nimic deosebit de făcut în acel moment percep această lipsă, acest vacuum. Se gîndesc la stronţiu. Îl adună.

— Bine, dar n-am văzut nici o mină, zise contrariat Bril. Şi, pe urmă, transportul? Dacă e nevoie de stronţiu aici şi minele sînt într-un alt district?

— Aşa ceva nu se întîmplă. Unde există zăcăminte nu e penurie, nu? Iar unde nu sînt mine, găsim alte modalităţi, fie folosim un înlocuitor, fie producem lucrul de care aveam nevoie pe alte căi.

— Transmutaţie?

— Nu, prea mare bătaia de cap. Cultivăm un fel de scoici de apă dulce care au cochilia din carbonat de stronţiu, în loc de carbonat de calciu. Cînd avem nevoie, copiii le adună.

Îi urmări confecţionîndu-şi veşmintele, într-un loc curios, combinaţie de şopron, pivniţă şi vîlcea. În apropiere se afla un bazin în care tinerii înotau şi o mică plajă unde se prăjeau la soare. Între două scăldaturi, lucrau în locul acela umbrit, pe lîngă un mare recipient în care clocoteau, spumegînd, chimicale. Atunci cînd lichidul căpăta o culoare verde strălucitoare,

pe fundul recipientului se lăsa un precipitat negru care era scos, întins pe nişte panouri, apoi răsturnat în forme şi presat. Cum funcţionau presele – aceste pleoape ale formelor – limba veche nu-i spune, dar, în patru-cinci secunde, precipitatul se transforma în acele pietre negre folosite la cingători, gata modelate şi lustruite. Pe spate aveau gravată, de data asta în vechea limbă, o formulă chimică.

— Una din puţinele noastre superstiţii, îi explicase Tan. Pietrele centurilor trebuie să-şi aibă gravată formula. Ar putea fi produse chiar şi de o chimie rudimentară. Dorinţa noastră ar fi să le vedem multiplicate în tot Universul. Ele sînt ceea ce noi sîntem, spuse el, ca şi cînd ar fi pronunţat cuvintele unui ritual. Poartă o centură, Bril. Vei deveni atunci unul de-al nostru.

Pufnind dispreţuitor, carsonianul se apropie să privească doi copii care făceau o centură, pentru a-şi ascunde încurcătura. Lucrau îndemînatici, cu plăcere. Cu aceeaşi plăcere cu care, Bril o ştia, ar împleti ghirlande de flori. Cînd o centură era gata, copilul o atingea de cingătoarea sa, producînd o scurtă străfulgerare scînteietoare, ca un curcubeu. Apoi, înconjurată acum de o aură ceţoasă de lumină, centura era aruncată într-un coş de nuiele. Probabil că singura ocazie în care Bril nu se putuse stăpîni să nu-şi exteriorizeze uimirea, de cînd era pe Xanadu, a fost momentul în care asistase pentru prima oară la „îmbrăcarea" unui xanadian. Un tînăr tocmai ieşise, cu apa şiroind pe el, din bazin. Îşi luase centura de pe mal şi şi-o prinsese în jurul şoldurilor. Imediat, substanţa şi culoarea irupseseră în sus şi în jos, alcătuind un înveliş pîlpîitor, cu nuanţe nestatornice, un veşmînt strălucitor şi fluid.

— Vezi, e viu, îi spusese Tanyne, sau, mai exact, precizase el, nu e mort. Materialul din care e făcut nu e întru totul material. (Îi demonstrase acest lucru pe loc, străpungînd cu degetele propriul său veşmînt. De îndată ce-şi retrăsese degetele, ruptura provocată dispăruse, ca şi cum n-ar fi fost.) Iartă-mi acest calambur în vechea limbă. Termenul cel mai apropiat ca să definim acest veşmînt al nostru ar fi **„a u r ă".** În felul lui, trăieşte. Îşi păstrează proprietăţile timp de... oh, un an sau mai mult. Atunci îl cufunzi într-o baie de acid lactic şi asta îl reîmprospătează pentru încă un an. O singură centură poate reactiva un milion, sau, poate, un miliard de cingători. Cîte lemne poate arde un foc?

— Bine, dar ce rost are să porţi aşa ceva?

Tanyne rîsese.

— Din modestie. Rîsese din nou. Un învăţat de-al nostru, specializat în istoria străveche, mi-a citat odată o vorbă a unuia Rudofki, în legătură cu

asta: „Modestia nu e o virtute la fel de simplă ca cinstea.” Purtăm lucrurile astea fiindcă sînt călduroase cînd avem nevoie de căldură şi răcoroase cînd avem nevoie de răcoare, redevenise Tan serios. Apoi, fiindcă ascund tot ce e necesar să fie ascuns în aspectul exterior al unui om.

— Mie nu mi se pare tocmai o întruchipare a modestiei, îşi spusese Bril părerea, sever.

— Exprimă umilinţa în măsura în care sîntem mai atrăgători cu ele decît fără. Ce altă dovadă publică de umilinţă ar mai putea pretinde cineva?

Politicos ca de obicei, Bril îi întorsese spatele, lui şi discuţiei. În primul rînd, nu reuşea să înţeleagă toate cuvintele şi, mai ales, felul de a fi al lui Tanyne. Iar genul acesta de discuţii îl lăsau năuc sau iritat. Sau şi una şi alta,

Află şi cum erau produse elementele de construcţie extradure. De un copac atîrna un recipient cu robinet, destul de încăpător, plin cu un lichid lăptos (alcătuit, aflase el, din secreţia unor viespi, dizolvată într-un acid nucleic sintetizat de o buruiană autohtonă, acid care reprezenta cea mai mare parte a amestecului). Sub recipient – o placă netedă de metal şi un cofraj reglabil, aranjat în forma şi dimensiunea dorită. Robinetul era deschis, lichidul umplea forma şi doi copii treceau cu un rulou pe deasupra. Luciul alb-sticlos al lichidului devenea brun-deschis, dovadă că fluidul se solidificase. Panoul era gata. Tanyne se strădui să-i explice lui Bril cum funcţiona cilindrul de netezire, dar insuficienţa vechii limbi, adăugată ignoranţei tehnice a lui Bril, făceau explicaţia de neînţeles. Trebui să se lase păgubaş, deşi ruloul era la fel de simplu în practică şi de complex în teorie ca şi un tranzistor. La fel păţise şi în privinţa proprietăţilor „selective” ale „instalaţiei sanitare” sub formă de bolovan, la fel în privinţa „tăvilor antigravitaţionale”...

Pe măsură ce zilele treceau, simţea că se depărtează tot mai mult de posibilitatea descoperirii **naturii profunde,** a esenţei talentelor xanadienilor. Visul lui – ideea ciudată că ceea ce putea face unul puteau face toţi – i se părea tot mai mult o utopie, o imposibilitate şi era gata să-l renege. Tanyne încerca să-i explice, se străduia să răspundă întrebărilor carsonianului cît putea mai bine.

Şi totuşi, cum să-şi renege visul cînd oamenii aceştia hoinari, indolenţi şi bine dispuşi puteau să preia munca oricui, în orice stadiu s-ar fi aflat şi s-o ducă la bun sfîrşit?

De exemplu, se putea întîmplă ca vreunul dintre ei să ia un flaut şi să emită cîteva note. Îndată apăreau alţii, unii cu instrumente, alţii fără, şi, curînd, li s-ar adăuga mereu alţi instrumentişti, pînă ar ajunge cinci-

zeci-şaizeci. Muzica s-ar învîrteji ca o patimă sau ca o furtună, sau ar fi blîndă ca împăcarea de după dragoste sau dinainte de somn, cînd visezi cu ochii deschişi. Cînd cineva ostenea, un spectator ieşea din rînd şi-i prelua instrumentul, cîntînd apoi împreună cu ceilalţi, pur şi armonios. Şi – Tan stătea chezaş că e aşa – omul acela nu mai cîntase niciodată împreună cu ceilalţi; ba chiar nu mai cîntase niciodată la acel instrument. Explicaţiile lui Tanyne sfîrşeau întotdeauna prin a ajunge, pînă la urmă, la **sentiment.**

— E un **sentiment** pe care-l percepi. Vioara, de exemplu, ştiu cum arată, dar n-am avut încă nici una în mînă. Privesc pe cineva cîntînd şi înţeleg cum se formează sunetele. Apoi iau o vioară şi fac la fel. Şi în vreme ce mă concentrez să produc nota, şi nota următoare, înţeleg nu numai cum ar trebui să sune, dar mai ales cum trebuie s-o **simt** – cu degetele, cu braţul încordat, cu obrazul şi clavicula. Din toate aceste senzaţii se alcătuieşte sentimentul care-ţi arată cum trebuie să produci o astfel de muzică. Desigur, admise Tan, există limite, şi unii s-ar putea s-o facă mai bine decît alţii. Mîinile unui copii s-ar putea să nu poată cuprinde destul de bine un instrument şi el va trebui să sară o octavă sau să omită vreo notă. Dar **sentimentul** există, dacă ne concentrăm într-un anumit fel. Lucrurile se petrec identic cu tot ce facem, concluzionă el. Dacă am nevoie de ceva în casă, un dispozitiv, o maşină etc. Nu voi folosi fierul cînd arama e mai potrivită. N-aş avea sentimentul că e în regulă. Atunci cînd mă gîndesc la dispozitiv – la părţile lui componente, la îmbinarea lor, la ce îl voi utiliza şi din ce material l-aş putea face – nu există decît **o singură alegere** care mi se pare – pe care **o simt** – adecvată.

— Din cauza asta nu aveţi comerţ! pricepu Bril. Fiecare district caută să se descurce autonom, găsindu-şi materiile prime în apropiere sau înlocuindu-le fără să le mai comande în alte părţi. Cu toate astea, spui că sînteţi standardizaţi. Aveţi, în orice caz, dispozitive şi maşini asemănătoare, cam acelaşi mod de a face lucrurile.

— Da, cam aşa, consimţi Tanyne. Avem tot ce ne dorim şi facem totul singuri.

*

De obicei, Bril îşi petrecea serile în casa lui Tanyne, ascultînd rumoarea conversaţiilor sau învolburarea muzicii şi minunîndu-se. Apoi îşi conducea platoul cu mîncare pînă la cubicului său, zăvora uşa, mînca, după care îşi făcea siesta, meditînd. Uneori avea impresia că este atacat cu nişte arme pe care nu le poate înţelege, pe un teren care-i era cu totul străin. Îşi amintea

ceea ce-i spusese odată Tanyne despre oameni şi maşinăriile lor: „De cînd există fiinţe omeneşti, demne de acest nume, există un conflict între **om** şi maşinile lui. Ori îl subjugă ele pe el, ori el pe ele. Greu de spus care este alternativa cea mai dezastruoasă. O civilizaţie umanistă e nevoită să distrugă una maşinistă sau să fie ea însăşi distrusă. Noi am pierdut în felul acesta o civilizaţie, aici, pe Xanadu. Nu te-ai întrebat niciodată de ce sîntem aşa de puţini, Bril? Sau de ce avem aproape toţi părul roşu? (Carsonianul se întrebase, desigur, dar dăduse vina pe lipsa de intimitate şi pudoare fără de care se pare că nici o rasă umană nu poate să păstreze destul interes pentru sine, astfel încît să prolifereze cu uşurinţă.) Odată, eram miliarde, continuase Tan, lăsîndu-l siderat, am fost spulberaţi. Ştii cîţi am rămas? **Trei!”**

*

A fost o noapte grea pentru Bril aceea în care şi-a dat seama cît de jalnice erau eforturile lui de a le surprinde secretul. Atunci cînd o rasă a fost redusă la cîţiva indivizi, o mutaţie este foarte probabilă. Iar dacă rasa proliferează din nou, mutaţia respectivă s-ar putea găsi la toţi indivizii noilor generaţii. În acest caz, gîndi el cu amărăciune, ar putea la fel de bine să încerce să descopere secretul părului roşu!

În noaptea aceea a hotărît el că aceşti oameni trebuie să piară. Îl durea acest gînd şi era, totodată, furios pe sine pentru această slăbiciune.

Aceea a fost şi noaptea ridicolului dezastru.

Zăcea în pat, cu pumnii strînşi, scrîşnind din dinţi de furie neputincioasă. Iată, era trecut de amiază şi el lîncezea acolo de cînd se trezise, victimă a propriei sale stupidităţi şi ridicol, ridicol... Pierduse unicul lucru important pe care-l poseda – demnitatea – din cauza unui

afurisit de gadget diabolic... şi vinovată era doar propria sa neglijenţă.

Ţiuind, alarma îi dădu de ştire că cineva se apropie. Sări în picioare, gol ca un vierme, oripilat de jenă, în ciuda pereţilor opaci şi rezistenţi şi a uşii pe care doar el putea s-o deschidă. Era Tanyne. Salutul lui prietenos trezi ecouri în camera goală, amestecîndu-se cu zvonul vîntului şi ciripitul păsărilor.

— Ei, Bril? Eşti înăuntru?

Bril îl mai lăsă să se apropie cîţiva paşi, apoi răcni prin ambrazură:

— Nu ies nicăieri!

Tanyne înlemni, uluit, şi carsonianul însuşi rămase surprins de stridenţa vocii sate.

— Bine, dar... Nina te roagă să vii. Astăzi ţese şi s-a gîndit că ţi-ar place...

— NU!! izbucni Bril. Astăzi plec. Mai precis, deseară. Am chemat modulul. În două ore va fi aici şi, cum se va întuneca, voi pleca.

— Bril, doar n-o să ne faci una ca asta! Mîine am organizat special pentru tine o demonstraţie practică de placare...

— Nu!!!

— Te-a jignit cineva, Bril? Poate eu?

— Nu. (Vocea carsonianului era ursuză, dar măcar nu mai ţipa.)

— Ce s-a întîmplat, atunci?

Bril nu răspunse. Tanyne se apropie. Ochii carsonianului dispărură de la ambrazură. Se lipise de perete, cu transpiraţia irupîndu-i prin toţii porii. Tanyne spunea, afară:

— S-a întîmplat ceva, o simt... ceva nu e în regulă. Bril, prietene, bunul meu prieten, tu ştii cum intuiesc eu lucrurile...

Numai gîndul şi îl făcu pe Bril să înţepenească de groază. Tanyne ştia? Era posibil? La urma urmei, n-ar fi fost deloc exclus. Bril îi blestemă – pe oamenii aceştia şi trucurile lor, planeta cu soarele ei roşu, soarta care-l adusese aici.

— Nu există nici un lucru pe care să nu mi-l poţi spune. Ştii doar că voi înţelege, încerca să-l convingă Tanyne, apropiindu-se. Eşti cumva bolnav? Posed toată priceperea doctorilor care au trăit pe Xanadu începînd cu cei Trei. Dă-mi voie să intru...

— NU!!! (Fusese nu un cuvînt, ci o explozie.)

Tanyne se retrase cu un pas, scuzîndu-se.

— Iartă-mă, Bril. Nu-ţi voi mai cere acest lucru. Dar, te rog, spune-mi... spune-mi. Nu se poate să nu te pot ajuta în vreun fel!

„BINE, gîndi, aproape isteric, Bril, ÎŢI VOI SPUNE ŞI POŢI SĂ RÎZI

PÎNĂ O SĂ RĂGUŞEŞTI. TOT NU MAI CONTEAZĂ, DIN MOMENT CE O SĂ VĂ INFESTĂM PLANETA CU MAREA PLAGĂ.”

— Nu pot să ies afară, zise el, cu voce tare. Mi-am stricat îmbrăcămintea.

— Bril! Ce importanţă are asta? Haide, arunc-o! Ştii doar că ţi-o putem repara, indiferent despre ce o vorba.

— NU! (Parcă vedea cum şi-ar folosi xanadienii talentele lor universale, dacă ar intra în posesia celui mai compact şi mai ucigător arsenal individual din această parte a Sistemului Solar!)

— Atunci ia veşmîntul meu! (Tan îşi duse mîinile la centura de pietre negre.)

— Nici mort n-o să mă vadă cineva îmbrăcat într-una din chestiile alea transparente. Ce-ţi închipui, că sînt vreun exhibiţionist?!

Tanyne îi răspunse (punînd mult mai multă patimă ca de obicei):

— Ai fost mult mai indecent cu linţoliul ăla mulat pe corp decît ai putea fi vreodată cu asta. (Gîndul ăsta nu-i trecuse niciodată prin cap lui Bril.)

Privi pofticios la nimicul acela strălucitor al lui Tan, apoi se uită la costumul lui negru, atîrnînd cocoşat în cuier. După accident, nu reuşise să suporte nici măcar gîndul de a-l îmbrăca din nou. Din copilărie, de pe vremea cînd încă nu ştia să meargă, nu mai fusese gol atîta vreme.

— În definitiv, ce-au păţit hainele tale? îl întrebă, simpatic, Tanyne. „RÎDE NUMAI, RÎDE, gîndi Bril cu ciudă, ŞI TE OMOR PE LOC ŞI N-O SĂ MAI AI OCAZIA SĂ-ŢI VEZI SEMENII PIERIND!”

— Am şezut pe... l-am folosit ca scaun. Aici nu e loc decît pentru un singur scaun. Probabil am atins din greşeală comutatorul. Nici măcar n-am simţit nimic, pînă nu m-am ridicat. Toată partea din spate a costumului e... lăsă să-i scape, mînios, carsonianul. Vouă de ce nu vi se întîmplă niciodată aşa ceva?!

— Cum? Nu ţi-am spus? se miră Tan, fără să acorde prea mare importanţă mărturisirii lui Bril. (Sigur, lui ce-i pasă!) „Bolovanul” nostru nu acceptă decît materie nevie. Iar veşmintele noastre sînt „vii”.

După o tăcere încordată, carsonianul mîrîi:

— Lasă lucrul căruia îi zici veşmînt în faţa uşii. **Poate** o să-l încerc.

Tanyne îşi scoase cingătoarea şi o azvîrli lîngă uşă. Apoi se îndepărtă cu paşi mari, fredonînd încet. Vocea îi era însă aşa de puternică încît pînă şi fredonatul lui încetişor trezea ecouri în camera goală a lui Bril. Cel puţin, aşa i se părea. În sfîrşit, carsonianul rămase singur, doar el, cîmpia, vîntul şi cîntecul păsărilor. Şi „veşmîntul”.

Se plimbă nervos, o vreme, pînă la uşă şi înapoi. Ridică de jos pantalo-

nii inutilizabili şi îi vîri printre lucrurile ce atîrnau în cuier, să nu-i mai vadă. Privi din nou uşa, disperat, ba chiar scînci o dată, încetişor. În sfîrşit, îşi luă inima în dinţi şi atinse dispozitivul de deschidere a uşii. Aceasta, nefiind programată să se întredeschidă, se căscă largă, ascultătoare. Chiţăind strident, Bril năvăli afară, înşfăcă cingătoarea, sări cît putu de repede înapoi şi trînti uşa, blocînd-o,

„Nu m-a văzut nimeni”, se autosugestionă el, cu încăpăţînare. Îşi încinse centura. Cele două elemente ale cataramei se potriveau perfect, ca o pereche de mîini. Primul lucru de care deveni conştient fu căldura. Îl învăluia, ocrotitoare, o căldură blîndă, ca aceea dintr-un cuib. O fracţiune de secundă mai tîrziu suspină uşurat. Cum era posibil ca o minte omenească să se încarce în felul acesta cu date, fără să explodeze? Cum putea năvăli atîta înţelepciune într-un creier, fără să-l distrugă?

Înţelese cum netezea ruloul panoul cel dur. De ce aşa şi nu altfel? Înţelese cum modelau ionii presei centurile şi ce era lucrul quasi-viu pe care-l purta ca veşmînt. Pricepu cum putea desena degetul său pe acel material alb strălucitor şi mat şi cum nevoia sa de a avea această locuinţă crease acel vacuum, iar casa să fi fost construită aşa şi nu altfel, şi cum au îndeplinit xanadienii această sarcină.

Îşi aminti fără efort descrierea pe care o făcuse Tanyne s e n t i m e n t u l u i de a cînta la un instrument, de a munci construind, turnînd, conversînd. Şi ce însemna să împărtăşeşti toate senzaţiile unei mulţimi care să joace, din pură plăcere, vălurind în toate părţile, sau cum puteai să iei imediat locul altuia la făcutul panourilor extradure, la masa judecătorului, la plug sau la plasa de pescuit, exact în momentul cînd cineva simţea nevoia să fie înlocuit.

Rămase nemişcat, învăluit în flacăra lui blîndă, în micul său sicriu cubic, privindu-şi mîinile şi ştiind fără nici o umbră de îndoială că ar fi putut construi cu ele, dacă ar fi vrut, un oraş-model pe Kit Carson sau statuia încarnînd spiritul Autorităţii Unice. Ştiu, fără dubiu, că avea acum talentele acestui popor şi că le putea actualiza, concentrîndu-se pur şi simplu asupra unei sarcini, pînă cînd **va simţi** cum era mai bine s-o ducă la îndeplinire. Fără să se mire, ştiu-că aceste talente învingeau chiar şi moartea, fiindcă, atunci cînd un om ajungea să posede o abilitate, un meşteşug, un talent, acesta devenea al tuturor, iar dacă omul murea, talentul lui trăia mai departe, în fiecare dintre semenii săi. **Concentrarea –** aceasta era esenţa, piatra filozofală, modalitatea-cheie, care dezvăluia natura acestui dispozitiv. Pentru că această centură era un dispozitiv, nimic altceva decît un dispozitiv, nu „mutaţii”, nimic „extra-senzorial” (indiferent ce însemna

asta). O maşinărie ca toate maşinăriile.

Tu ai un talent şi **simţi** cum ar trebui folosit. Eu am o sarcină. Concentrarea mea asupra ei determină o cerere pentru talentul tău. Prin propriul meu talent, îl recepţionez pe al tău (şi aici intervenea cingătoarea). Apoi îmi îndeplinesc sarcina. Cît investesc în acest act depinde de înzestrarea mea. Dacă adaug ceva acelui meşteşug sau talent, dacă-l perfecţionez, atunci talentul/meşteşugul meu este cel mai complet. **Sentimentul** meu în privinţa lui este superior şi eu voi fi cei care-l voi transmite data viitoare, cînd va mai exista o cerere.

Bril înţelese puterea care izvora din noua sa aură. Avu revelaţia unităţii fără pereche în univers la care putea ajunge planeta sa natală datorită ei. Xanadu nu ajunsese la această unitate pentru că... ei, bine, Xanadu îşi dezvoltase talentele la întîmplare, anarhic, fără constrîngerea autorităţii şi a disciplinei, cu efectul lor formativ. Pe cînd Kit Carson!... Carson, cu meşteşugurile şi talentele împărtăşite simultan de toţi locuitorii săi! Şi, pretutindeni, creînd acel vacuum al nevoii şi acea îndeplinire instantanee, **Autoritatea Unică şi Statul!** Aşa va fi, îşi zise – deşi undeva, în cutele ascunse ale minţii, se întreba de ce Statul ascunsese atîta înţelepciune oamenilor – simţind că această nouă înţelegere a rosturilor lumii îi împrospătase ataşamentul solemn pentru locurile sale natale, cu tot ce reprezentau ele.

Desfăcu, tremurînd de emoţie, centura, astfel încît s-o poată privi în interior. Da, formula precipitatului era acolo. Înţelese acum, pe loc, procedeul de presare şi ştiu că are puterea să producă şi să activeze, să facă să „trăiască" milioane de noi centuri prin simplă atingere. Tanyne vorbise chiar de miliarde.

Tanyne vorbise... De ce nu-i pomenise niciodată că „veşmintele", centurile xanadiene erau izvorul tuturor minunilor şi minunăţiilor lor? Dar Bril

întrebase vreodată? Nu-l rugase Tanyne stăruitor să poarte una din cingătorile lor şi să devină astfel xanadian? Sărman idiot prea cinstit! Să-şi închipuie că în felul acesta l-ar putea înstrăina de Carson! Totuşi, Tanyne şi poporul lui aveau acum ceva de oferit şi asta îi făcea egali cu cei de pe Carson. Sau i-ar putea face, în curînd, dacă se vor alătura armatelor strălucitoare ale planetei înnoite Kit Carson.

Dinspre costumul său negru, atîrnat în cuier, îi parveni semnalul. Bril rîse triumfător şi începu să-şi adune vechiul echipament, cu toată violenţa, focul şi puterea paralizatoare adormite în el. Deschise brusc uşa, alergă spre modulul care-l aştepta afară şi zvîrli înăuntrul lui bătrîna sa uniformă, lăsînd-o să zacă mototolită pe podea, ca un cocon părăsit de fluture. Emanînd înflăcărare prin toţi porii, radios, sări înăuntru şi modulul se înălţă spre cer.

O săptămînă după întoarcerea lui Bril pe planeta Kit Carson din sistemul solar, cingătoarea fusese multiplicată în cîteva sute de exemplare şi supusă la probe.

După o lună, aproape două sute de mii de exemplare fuseseră distribuite. Optzeci de fabrici le produceau în flux continuu.

După aproape un an, întreaga planetă, cu miliardele sale de locuitori, poseda cingătoarea, iar Kit Carson strălucea, mai unită decît niciodată, reacţionînd simultan la voinţa Conducătorului, ca degetele unei mîini.

Şi apoi, într-un şocant unison, veşmintele pîlpîiră şi se întunecaseră, fără excepţie, asta însemnînd că venise vremea băii de acid lactic, despre care învăţase Bril. Această baie fu făcută în panică, fără ezitare şi fără nici un test preliminar; un mic aconto din această luminoasă dependenţă crease un mare apetit... Vreme de o săptămînă, totul fu în regulă...

Apoi, aşa cum le programaseră inventatorii xanadieni, toate pietrele care alcătuiau cingătorile se „însufleţiră", alăturîndu-se primelor două, singurele activate pînă atunci.

Un miliard şi jumătate de fiinţe omeneşti, care fuseseră dăruite cu talentul artistic şi cu cel tehnologic, se treziră acum că aveau toate talentele din lume – şi filozofia, şi logica, şi dragostea, empatia şi toleranţa faţă de alţii. Apoi, solidaritatea, datorată acum mai curînd conştiinţei unităţii ca specie decît obedienţei. Şi nu mai puţin importantă, comuniunea armonioasă cu viaţa de pretutindeni. Un popor cu astfel de talente şi cu sentimentele derivate din ele **nu poate** fi un popor de sclavi.

Pe măsură ce înţelegerea îi pătrundea ca o lumină, nu mai era posibilă decît concentrarea asupra unei singure necesităţi – să fie liberi, să realizeze **sentimentul** libertăţii. Şi, aşa cum aflară curînd, fiecare dintre ei era un

expert în libertate. Apoi, un expert îl depăşi pe altul, pînă cînd, într-o clipă, un miliard şi jumătate de suflete îşi dădură seama că nu au nici un talent mai important decît acela de **a fi liberi.**

Astfel încît civilizaţia de pe Kit Carson, cum fusese ea, încetă să mai existe şi un lucru nou începu şi apoi se răspîndi pe stelele apropiate. Iar Bril, fiindcă ştia ce este un senator şi nu i-ar fi displăcut să fie, deveni senator.

*

Tanyne şi Nina cîntau încetişor, îmbrăţişaţi, cînd pocalul din nişă scoase un sunet armonios.

— Încă unul, comentă leneş Wonyne, care era tolănit la picioarele părinţilor săi. Tare-s curios ce o să-l determine pe acesta să cerşească, să împrumute sau să fure o cingătoare de-a noastră?

— Ce importanţă are, cîtă vreme o capătă? îi răspunse Tanyne întinzîndu-se cu voluptate. Care e ăsta, Wo, tipul cu maşinăria zgomotoasă, din spatele lunii mici?

— Nu, nu, acela încă se mai vîntură pe acolo, închipuindu-şi că noi habar n-avem de el. Nu, ăsta trebuie să fie cel cu cîmpul de forţă, care de doi ani încoace tot planează deasupra districtului Fleetwing.

— Dacă-l socotim şi pe ăsta, rîse Tanyne, am avea optsprezece „cuceriri" la activ.

— Nouăsprezece, îl corectă Nina, visătoare. Al optsprezecelea a fost cel care tocmai a şters-o. Şi ţin minte că al şaptesprezecelea a fost tipul acela nostim, Bril, din sistemul solar. Ştii, Tan, omuleţul acela a fost o vreme îndrăgostit de mine.

Dar acesta era un lucru neînsemnat.

Traducere şi* adaptare: *DAN IORDACHE